

Mevsim Gülbahar Kantin

– AliKemal · 11 Ocak 2016

Bütün mahkumlar tek sıra halinde, yemekhanenin içinden kapı önüne kadar dizilmişler, sıra ağır ağır ilerlemekteydi. Paşa ile Bora da ellerinde birer boş tabldot tepsisiyle kuyruktaydılar.

Mutfak görevlilerinin dağıttıkları küçük paketler içinde reel, margarin yağ, peynir ve zeytinden tepsilerine konulanlarla giderek bir masada oturdular. Masadaki ekmek kutusundan aldıkları dilimlenmiş ekmeklerle, verilen kahvaltılıkları yemeğe başladılar.

Oturdukları masanın yanındaki yoldan kahvaltılıklarıyla İrikıyım ve iroz gelmekteydi. Her ikisinin de yüzü gözü yara bere içindeydi. Adamlar, onları dven siyasi mahkmların oturduğu masaların yanından geçerlerken siyasi mahkmlardan biri laf attı.

“Hey psikopat, ne oldu ağzına burnuna yle?”

“Altı tene kapı çarptı. Tek kapı arpamazdı ya...”

Siyasiler abartılı güldüler.

Bora, başını kaldırıp o tarafa doğru bakınca, komik görünüşlü iroz ve İrikıyım ile göz göze geldi.

Adamlar, Bora'nın yanından geçerlerken her ikisi de Bora'ya sapıka birer öpücük işaret ederek geçtiler, bir masaya oturdular. Bora, fkeden kıpkırmızı kesildiyse de, sesini ıkartamadı.

*

Paşa ile Bora ayocağına gelip birer tabureye oturdular.

Paşa,“Sen, asıl bundan sonra çok dikkat et kardeşim. Yalnız başına ıssız yerlerde durma gözünü seveyim. Bir kancıklık eder, şişler bu psikopatlar. Psikopatlığın gerisine saklanıp, yapmadıkları pislik bırakmıyorlar. Millet de hadi bulaşmasınlar diye veriyor  beş kuruş...” dedi.

Bora, kişiliğiyle bağdaşmayan bu tavizi benimseyemiyordu. “Vermemek gerek.” dedi.

“Vermemek gerek... Onun için tek are bu şerefsizleri gebertip yok etmek; çünkü, her gün, yirmi dört saat dayak atsan, gene sindiremezsin bunları. Buldukları her fırsatta karşına dikilirler.”

ay ocağının kapısında beliren genç bir gardiyan, gözleriyle içeriye şöyle bir taradıktan sonra Bora'yı fark ederek, “Bora Kavak! Benimle gel!” diye seslendi.

Bora, masadan kalkarken, “niye çağırıyor acaba,” diye söylendi.

Paşa, onun kaygısını gidermek için, “avukatın gelmiştir belki, git bak bakalım,” dedi.

Bora, genç gardiyanın peşi sıra giderek başgardiyanın odasına geldi.

Başgardiyan mütevazı masasında, önündeki sandalyelerden birisinde oturmakta olan Kantinci Apo ile sohbet etmekteydi.

“Uzun yıllar Fransa'da bulunmuş bir dostum anlattıydı. Oradan biliyorum... Onun anlattığına göre Fransızlar, zamanında çalışmasını, zamanında da eğlenmesini bilirlermiş, iř ve dinlenme saatlerini birbirinden ayırırlarmış... “ Bir taraftan da masasındaki işleri toparlamakla meşgld. “Bir girebilsek şu Avrupa Birliğine, aynısını uygulamak zorunda olacağız zaten de... Sen gene de, akşam mesaiden sonra kapat kantini. Gece yarılarına kadar açık tutmanın alemi mi var... Erkenden uyu ki, sabah kalkınca din kafayla alışasın. Bizde illa da işle dinlenme, eğlenmeyle iř birbirine karıştırılıyor... Dinlenecek zaman

çalışır, çalışacak zamanlarda da dinlenmeye kalkarız. Onun için de verimli olamayız.”

Kapıyı tıklattıktan sonra açan genç gardiyan, “Bora Kavak’ı getirdim amirim,” dedi.

Başgardiyan, “tamam Feyzullah, sen gidebilirsin,” diyerek Bora’ya merakla bakarak masasının önündeki sandalyeyi gösterdi. “Otur şöyle, delikanlı!”

Bora, gösterilen sandalyeye oturduktan sonra, ona masadaki diğer adamı tanıttı. “Apo, cezaevimizin kantin sorumlusudur. Seni, cezaevi müdürümüzün talimatı uyarınca, kantinde Apo’nun yardımcısı olarak çalışmakla görevlendiriyorum. Yapacağın her şeyi Apo’nun talimatları doğrultusunda yapacaksın, onun sözünden çıkmayacaksın. Tamam mı? Anladın mı?”

Bora bu sürpriz gelişmeyi soğukkanlılıkla karşıladı. “Siz öyle münasip gördükten sonra, tamamdır efendim.”

*

Kantinci Apo onu doğruca kantine götürdü. Bir sandalyeyi göstererek, “Şimdilik şöyle otura koy,” dedi. Bora, onun gösterdiği yere oturduktan sonra, “sağlam torpil koymuşsun yeğenim, işi ta müdürden bağlamışsın valla,” diyerek sırttı.

Bora, bozularak, “yok öyle bir şey Apo dayı,” diye çıkıştı. “Gözünde büyütme beni. Ben, öyle torpil koyacak, filan çapta bir adam değilimdir.”

Apo’nun pek inanası gelmedi ona. “E? Nasıl oldu öyleyse? Şu cezaevinde kaç mahkum var ise, hepsi kantinci olmak için can atar iken, daha ikinci gününde, hem de siyasi bir mahkum iken, seni buraya vermeleri neden?”

Bora, bu gelişmenin olmasında Cemal’in babasının parmağı olabileceğini düşündü, ama emin olmadan Apo’ya söylemek istemedi bunu. “Bak şimdi, nedenini en az senin kadar ben de merak etmeye başladım!” diyerek adama gülümsedi.

Apo, camekana yanaşan bir müşteri ile ilgilenmeye başlayarak, Bora’ya oradan laf yetiştirmeye başladı. “Sordum, başgardiyan da bilmiyor.”

Camekandaki müşteri, lafın kendine edildiğini sanarak, “neyi bilmiyormuş?” diye sordu.

Apo, ona bozularak, “sana ne lan!” diye çıkıştı. “Ne istiyorsun sen?”

“Kızma be Apo dayı, bana laf ettin sandımdı,” diyen müşteri, isteğini, “bi Bafra ver bana,” diye belirterek parasını içeri uzattı.

*